

[Lisbet Hindsgaul.]

oplysende Foredrag har været overordentlig stor, at der har været stor Interesse for dem; desuden har kvindelige Læger med stor Interesse taget dette Spørgsmaal op.

Jeg er tilbøjelig til at tro, at om den rette Forstaaelse kunde vækkes, er dette Vejen i Stedet for de Seksualklinikker, der stationeres her og hist. Saa længe Hjælpen inden for disse Klinikkers Mure omkredser det, der kan være den svangre, fødetrætte, underernærede, ogsaa den psykisk defekte Kvinde til Støtte paa det ene og det andet Omraade, da har de min fulde Tilslutning. Men jeg kan ikke rigtig forstaa, at det skulde være nødvendigt, at Ungdommen søger til saadanne Klinikker for at faa hygiejnisk Oplysning. Saaledes som Forholdet mellem Læge og Klient i vor Tid har udviklet sig, er det jo efterhaanden en saa naturlig Ting, at man søger sin Læge for at faa den Oplysning af hygiejnisk Art, der er nødvendig paa dette Omraade, og det kunde man jo gøre, maaske i udvidet Form, ogsaa i Fremtiden; det er dog det naturligste at opbygge Tillidsforholdet mellem Klient og Læge. Hvis det kun er Meningen, at Seksualklinikkerne skal behandle denne Side af Oplysningen, ja, saa kan der ikke være noget i Vejen. Men jeg ængstes meget for, at Oplysningerne skal gaa ad videre Spor, at de skal fortælle de søgende om svangerskabsskærmende eller -modvirkende Foranstaltninger, at de skal styrke den Opfattelse, der jo er saa moderne i store Kredse af Befolkningen, at det seksuelle Forhold mellem Mand og Kvinde skal nydes i videst muligt Udstrækning uden Ansvar for det, der eventuelt kan være Følgen. Hvis Klinikernes Opgave er en Begrænsning af Fødslerne, er en Undervisning i seksuel Hygiejne paa det Omraade, kan jeg ikke støtte, men maa se med megen Bekymring paa Oprettelsen af disse Klinikker.

Jeg skal ikke komme ind paa en Fortolkning af de forskellige Paragraffer i Retsplejeloven, der angaar det her omhandlede Forhold. Mit Partis Ordfører i Folketinget, der har alles Anerkendelse som en af Landets største Jurister, har gennemarbejdet dette Spørgsmaal og fremlagt det dygtigt og koncist, og enhver vil sikkert give mig Ret i, at det vilde være urimeligt og tids-spildende, om jeg forsøgte paa at gøre noget lignende, endsige gøre det bedre. Jeg vil derfor kun udtale, at Kravet om forstærkede Straffebestemmelser for Fosterdrab, for bevislig Medvirken og Paavirkning, efter vor Overbevisning munder ud i,

at det maa være klart for Befolkningen, at et Indgreb i det ufødte Barns Livsret er en saa alvorlig Forbrydelse, at man i Tide maa gøre sig klart, at der er et stort menneskeligt Ansvar her. Vi har, som bekendt, taget nogen Afstand fra Straffebestemmelserne for de Tilfælde, hvor man ikke kan sige, at det klart kan paavises, at der har fundet Paavirkning Sted, for selv om det Menneske, som skulde staa Kvinden nærmest i dette alvorlige Tilfælde, ved Hentydninger og muligvis uoverlagte Ord har tilskyndet Kvinden, og hun selv maaske ikke har lagt saa alvorlig en Mening i, at der ingen anden Udvej var for hende end at fjerne sit Foster, synes vi, der maa være Grader inden for dette, og at det ikke alt sammen kan komme ind under et Krav om forstærket Straf.

Alt i alt, og uden at gaa videre i Udredningen af mine Tanker og mit Partis Stilling til det foreliggende Lovforslag, tror jeg ikke, at man gennem en Lovgivning som denne faar lykkeligere Tilstande, mindst for Kvinderne, der dog er Hovedpersonerne her. Jeg mener, at det Arbejde, der bør gøres, maa være af opdragende Karakter, en sund og stærk Udvikling af Ungdommens Karakteregenskaber, saaledes at den Ungdom, som kommer efter os, maa faa bedre Forstaaelse af, hvad det gælder, og af, at de Drifter, de Instinkter, der hviler i Menneskelivet, ikke blot er Aarsager til, at der kan fremkomme fortvivlede Tilstande, men ogsaa er en Gave til Menneskeheden. Og jeg haaber, at der maa findes en Udvej for en fortsat moralsk Linie, der er bedre end den, vi nu oplever hos den Ungdom, Fremtiden hører til, saaledes at de nuværende — jeg indrømmer fortvivlede — Forhold maa faa en helt anden Kurve end den stærkt stigende, der nu er en Kendsgerning.

Gunnar Fog-Petersen: Jeg kan ikke anse det foreliggende Lovforslag for at være saa alment, som det er blevet betragtet af foregaaende Talere, ej heller for at være saa endeligt. Efter mit Syn er det et Lovforslag, der tager Sigte paa et forholdsvis begrænset Omraade inden for Samfundet, og jeg ser det under Synspunktet en Forsøgslovgivning, hvor man maa prøve sig frem og vinde andre og bedre Erfaringer end dem, man har. Det er den Tilstand i Samfundet, at Fødselshyppigheden er aftagende og de kriminelle Aborter tiltagende, der har sat Fart i Drøftelsen af dette og beslægtede Problemer i de senere Aar.

Lovforslaget tager sit Udgangspunkt i de bestaaende Tilstande, og det er jo et